

den, som vi have nu. Ligeledes har efter Lovforlaget Fængsling omtrent den samme Karakter som nu. Jeg sigter herved til Bestemmelsen i § 188, hvor det fremdeles beror paa Dommerens Tillidelse, hvorvidt den Paagjældende, som saaledes er fængslet, tør have Samkvem med Andre, om han tør modtage Besøg af sine Venner og sin Familie eller ikke. Heller ikke findes der i Lovforlaget nogen Bestemmelse sigtende til at forekrive en vis Tidsgrense for Benyttelsen af Baretægtsarresten. Evertimod hedder det i § 189, 2det Stykke: „Fængslingen ophæves ved Rettens Beslutning, naar i Løbet af Undersøgelsen de Grunde, hvorpaa den sløttedes, bortfalde, og Grunde til Fængsling ved en ny Kjendelse ikke ere forhaanden. Navnlig bør den paa § 183 Nr. 3 faste Fængsling — det er Kollusionsarresten — „ophæves, saasnart Undersøgelsen i paagjældende Retning er sikket.“ Det er de samme ubestemte Regler, som for Tiden findes hos os paa dette Punkt; jeg ser ikke, at Lovforlaget tilveiebringer nogen Forbebring deri. Fremdeles indeholder Lovforlaget Intet om, at der skal gives den Erstatning, som har været uretsfærdig fængslet. Selv om det maatte være saa, og det ikke kan undgaa, at det Offentlige i det Almenes Interesse maa have den Myndighed, naar Mistante er tilstede, at fængsle en Person, selv om han senere maatte findes uskyldig, forekommer det mig dog, at Retfærdigheden i høi Grad kræver, at dersom det viser sig, at den Mistante har været uskyldig, saa skal ikke han, men det Offentlige, som begik Feiltagelsen, bære det Tab og den Skade, som der ved Fængslingen er blevet paaført den Sigtede. Og denne Skade, dette Tab er i Virkeligheden ikke ringe. Det er sædvanligt, eller hyppigt idetmindste, Personer af den lavere Klasse, som blive undergivne Baretægtsarrest, Personer, som med deres Hænders Gjerning maa fortjene det daglige Brød til deres og Familiens Underhold. Ved Baretægtsarresten rives de ud af deres Stilling, rives bort fra deres Fortjeneste, og deres Kone og Børn, deres Familie hjenne, maa da ofte lide den bittere Nød, fordi den, hvis daglige Erhverv de skylde deres Underhold, ikke mere er istand til at fortjene dem dette, fordi haa sidder i Fængsel. Men hertil kommer den Lort og Kreditstilbe, for at bruge et juridisk Udtryk, som en saadan Fængsling ikke lettelig kan undgaa at paaføre den Bedkommende. Verden er ikke anderledes, end at den har nogen Sands for Skandale, og det hedder sig let om den og den, at han har været fængslet, uden at med det Samme Berisnerne ere paa rede Haand for og ere trængte ind i den almindelige Beridshed, at han var fængslet uskyldig. Jeg vil ikke tage Ordet for, at der skal gives Erstatning til Enhver, som har været

fængslet, fordi det viser sig, at han ved endelig Dom ikke kan dømmes for den Forbrydelse, for hvilken han har været tiltalt, men jeg vil indskrænke mig til at sige, at saameget maatte dog utvilsomt Retfærdigheden fordrø, at naar det oplystes, saavel at den Fængslede var fuldstændig uskyldig i den Forbrydelse, der gav Anledning til hans Fængsling, og fremdeles, at han ikke under Undersøgelsen har gjort sig skyldig i noget urigtigt Forhold, da maa og bør der gives ham en Erstatning, og jeg vil endog ogsaa sige, en rundelig Erstatning for den Krænkelse, det Tab, den Skade og den Lort og Kreditstilbe, som Fængslingen har paaført ham. Det vilde efter min Overbevisning være uretsfærdigt at forlange, at den enkelte Private, hvor det Offentlige gjør et saadant Feilgreb lige overfor ham, skal bære alle Følgerne af dette Feilgreb. Det synes mig utvilsomt, at disse Følger maa under de Omstændigheder, jeg nævnte, falde paa den, som har begaaet Feilgrebet. Under Inkvisitionsmaximen spille, som Enhver veed, Forhørene over den Anklagede en væsentlig Rolle; det gjælder ved Afhøringen af ham saavel at komme til Kundskab om og at oplyse, hvorvidt han ikke har begaaet den Forseelse, han er mistænkt for, som ogsaa fornemmelig det Modsatte, og da navnlig at frentalde hans egen Beskjendelse deraf, dersom Dommeren holder sig overbeviist om, at han er den sande Skyldige. Afholdelse af saadanne Forhør har uddannet sig til en ren Kunst, den saakaldte Forhørskunst; men man har, som jeg alt tidligere har berørt, ikke kunnet paa alle Punkter afværge den Mistante, at denne Forhørskunst ogsaa undertiden forsøges understøttet ved udenfor Videnskabeligheden liggende Midler og navnlig ved Baretægtsarrest og ved fortsat Forlængelse af denne. Spørger jeg nu om, hvorvidt Reglerne i det foreliggende Lovudkast angaaende den Sigtedes Forhør falder sammen med de Regler, som derom for Tiden gjælde hos os, vil jeg strax besvare dette Spørgsmaal derhen, at ganske vist findes en ikke ringe Forskjel fra det Bestaaende i de i det foreliggende Lovudkast indeholdte Regler. Jeg sigter herved til Udkastets § 205, hvor det hedder: „Mod en Sigte, der vægter sig ved at svare, være sig i det Hele eller paa enkelte Spørgsmaal, eller som hindrer Afhørelse ved forstilt Afvindighed eller paa lignende Maade, maa ingen Evang anvendes.“ Altsaa efter Lovforlaget maa ingen Evang anvendes mod den Sigtede, som negter at svare, men hvad bliver Følgen af, at han negter at svare? Reglen herom indeholdes i Lovforlagets § 367, og det hedder der: „Negter den Sigtede at udtale sig om de imod ham ansøgte Kjendsgjæringer, kan Dommeren anse disse for bestfede, naar Omstændighederne ikke tale derimod.“ (S o o s :